

Wernke Bernát

Nagyfalusi Tibor emlékének

talán, majd valamikor az évad
novemberének vége felé, mikor
már alkonyba remegtette sovány
sugaras lejtését az ős,
páraittasuló

leplén... és
nem legeltetik már arcokra a
sövények, lobogtatva langyaikat
lehelő szellőiket,
naplementére,
lelkekbe mélyülő
rezzenetükben... hanem

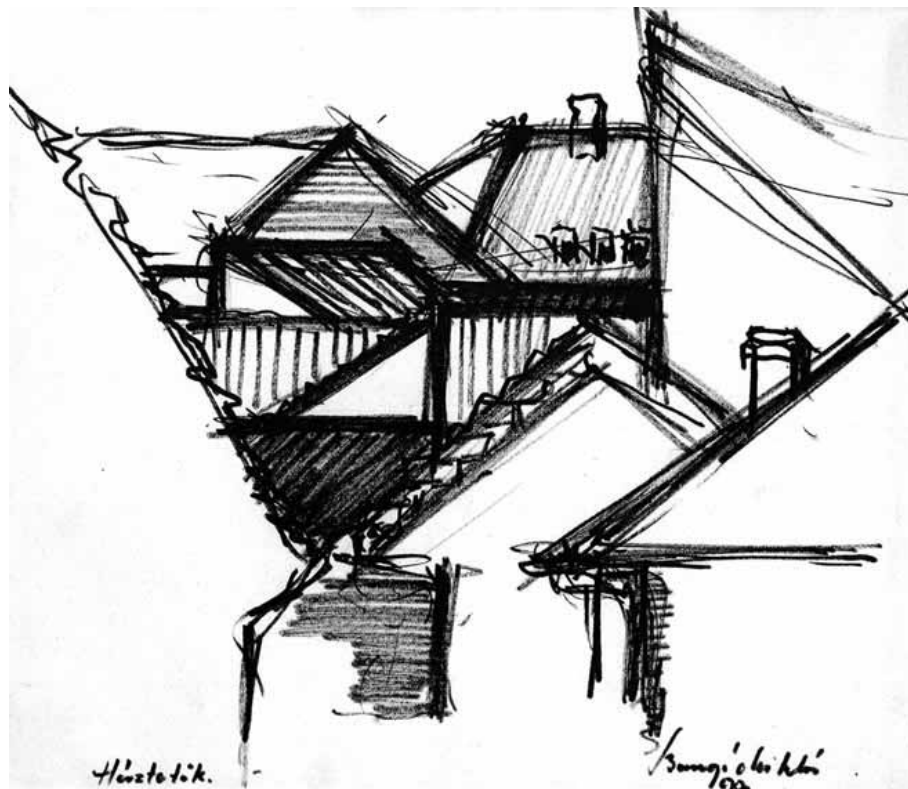
dermetegbe őrzöngenek
ki belőlük görnyetegbe olvadt
leveleik, mik még markolják
őket tartó

gallyaikat, hol
köd terhelte tetők
házai követik, érik utol az
arra kerülők összeszorított
arcalebenyeit... és az
ott várakozók, szállingózón
neszelő homlokán, pillák
harangozóba hasadnak, ömlőbe

forduló suttogásokkal,
odalapultán, kinyílások
apadhatatlan kapuja
ormán...

szürkületre...
cserjésekből kihalványulva –
madárfészkek kihülő
árván, alakjukat vesztetten,
sötétbe
olvadva, szomorúan
várják, sodródó
átkelésessel, a feszesedő
hűvösből való, a majd
szélesdő tavasz,
rájuk
tárulkozását

mikor alábbhagyottan, de azért
utolsót ölel a szél –
délnyugati szegélyén... és
sodorja még elfogyó
szálait az estnek, hol
szomjúzó ütemek
terülnek... csúcsosodó
kibontakozás ez, hívogatón
látjuk újra... felejthetetlen –
könyvtárba ki-be járva...
ahogy örökre visszahull
ránk, délceg tartása, őszes
haja kísérte
ringatásban

Bangó Miklós: Háztetők (filetoll)